

hed, når de går på efterløn – er jo blevet fuldstændig afvist efterfølgende. Den hænger ikke sammen. De fleste kommer fra beskæftigelse, men Metals undersøgelse var kun koncentreret om en del af dem, der går på efterløn.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Søren Søndergaard for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår ikke helt logikken i den konservative argumentation.

Når en bestemt gruppe har været på bistand i en periode, siger man: Nu er det alt for meget, de får i bistandshjælp, nu skal de ned og have det samme som SU-modtagerne, for på den måde animerer vi dem, opfordrer vi dem til at tage en uddannelse. Når de får det samme som folk, der er på uddannelsesstøtte eller SU, kan de lige så godt tage en uddannelse.

Men det er bare ikke det, man gør, for SU-modtagerne har mulighed for at arbejde ved siden af og dermed få en betydelig højere indtægt. Man tager en gruppe, der i forvejen har det svært, som i forvejen har været lang tid uden for arbejdsmarkedet, og som i forvejen hænger løst i systemet. Den gruppe giver man nogle forhold, som er meget dårligere end dem, man byder SU-modtagerne. Hvad er grunden til, at denne gruppe skal forfølges i den grad? Hvad har denne gruppe dog gjort, siden Det Konservative Folkeparti kan lide den gruppe så lidt?

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Der er såmænd ikke tale om, at der er en gruppe, vi ikke kan lide i Det Konservative Folkeparti, vi kan sådan set lide alle. Men de unge kan vi altså lide så godt, at vi siger: Det er bedst for de unge mennesker, som er ledige, at de enten kommer i arbejde eller får en uddannelse, og det er for at skabe et incitament til, at de holder fast ved en uddannelse, som de har fået tilbudt, og ikke dropper ud af den, vi siger: Vi må i hvert fald fjerne ethvert økonomisk incitament til at gå en anden vej end at tage den uddannelse, de er blevet tilbudt. Men det ligger jo netop også i arbejdsmarkedsreformen »Flere i arbejde«, at de skal have et tilbud om uddannelse, så tingene hænger jo meget godt sammen i den sidste ende.

Kl. 13.35

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

I betragtning af hr. Lars Barfoeds seneste bemærkninger kan man selvfølgelig godt undre sig over, hvordan det hænger sammen, at Danmark, som traditionelt vistnok også ifølge de borgerlige partier i enhver sammenhæng har verdens højeste ydelsesniveau, faktisk også har verdens højeste erhvervsfrekvens; altså jo højere ydelse, jo flere i arbejde, jo lavere ydelse, som man kender det fra andre lande, jo flere arbejdsløse. Hr. Lars Barfoeds argumentation hænger ganske enkelt ikke sammen. Det var blot for lige at få den del sat på plads.

De lovforslag, vi her har til behandling, er alle inden for den samme ramme om forliget om »Flere i arbejde«. En sådan overskrift tror jeg ikke at der er nogen der kan være uenige i, for det gælder om at få flest muligt i arbejde.

En del af reformen – det er også for at imødegå hr. Jens Vibjerg, som måske kunne finde på at spørge mig om det – indeholder faktisk nogle positive elementer. Der sker nogle forenklinger, som SF i en lang periode har arbejdet på at få igennem. Det er blevet til virkelighed; det anerkender vi.

Men jeg synes, der er nogle afgørende ting, som man ikke har taget højde for, da man lavede reformen, som viser sig nu. Reformen er nemlig ikke er på højde med den aktuelle virkelighed, vi lever i, fordi reformen er lavet med udgangspunkt i det opsving, der har været i 1990'erne. Det er en videreførelse af den arbejdsmarkedspolitik, som har været gældende op gennem 1990'erne med nogle justeringer og forenklinger, og den kører her videre ind i begyndelsen af det nye århundrede.

Pointen i reformen er, at man siger, at folk jo dybest set selv kan skaffe arbejde, og derfor skal det offentlige ikke bruge midler på at hjælpe folk i arbejde. Hele det grundlæggende regnestykke for reformen er, at vi kan konstatere, at 70 pct. af alle arbejdsløse op gennem 1990'erne selv har fundet arbejde inden for 1 år, så hvorfor skal vi dog så bruge offentlige midler på at sætte en uddannelsesindsats i gang for denne gruppe, når de alligevel finder arbejde?

Nuvel, det er rigtigt, det er jo tal, man ikke kan løbe fra. Sådan er virkeligheden. Men de 70 pct. har altså fundet arbejde, fordi der har været en opgangsperiode i samfundet. Den opgangsperiode er slut, og den er ikke kun slut i kraft af